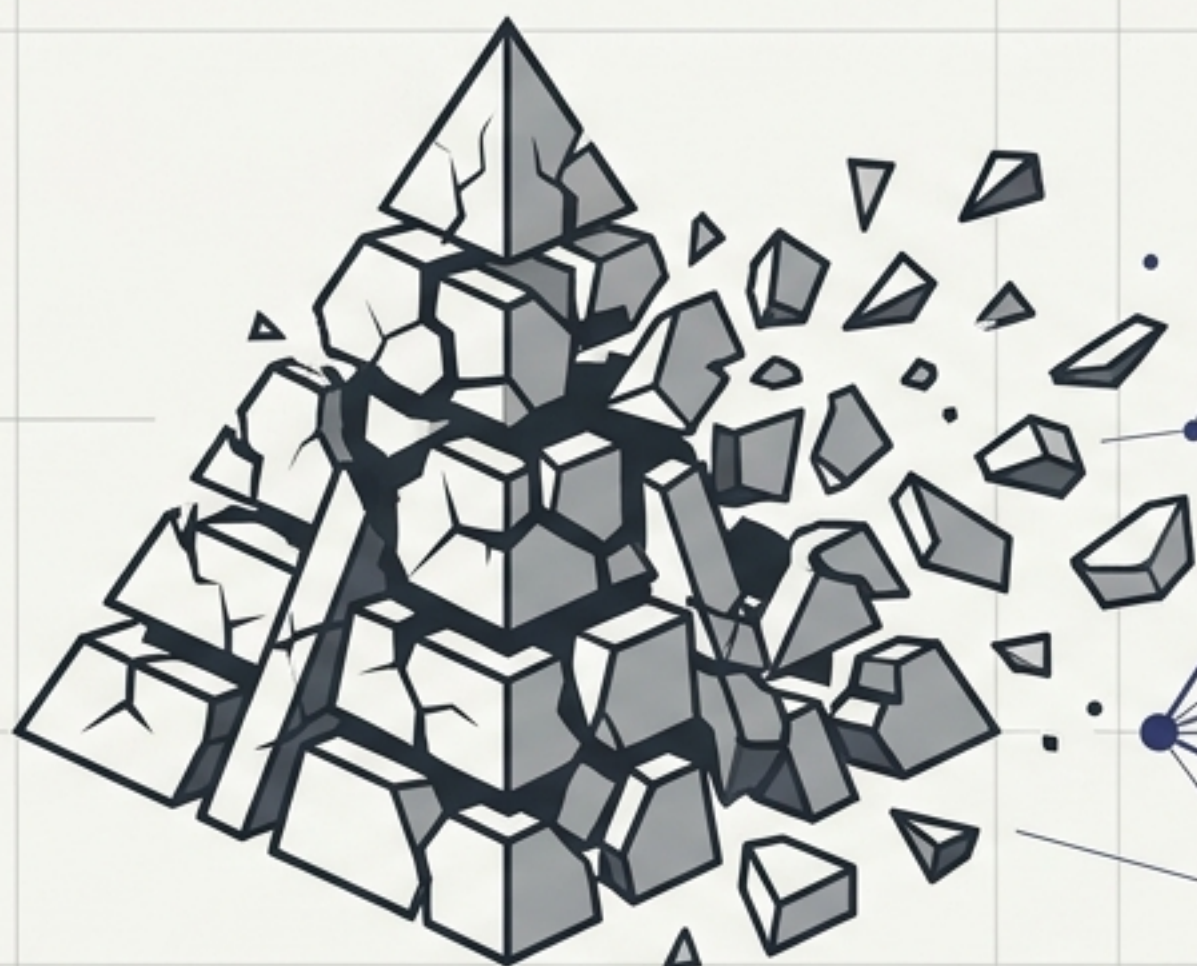

Архітектура миру: Чи достатньо бути правим, щоб зупинити війну?

Постієрархічний аналіз моралі, сили та рішень (на основі міркувань Габрієлюса Саткаускаса та Аустеї Жалаліте).

Християнський парадокс: Пацифізм чи зрада жертви?

Головний принцип: Правомірна оборона відокремлюється від помсти. Захищати життя — не те саме, що прагнути війни.

Межі справедливої війни

(Доктрина Томи Аквінського та Катехизму)

Тяжка й безсумнівна шкода

Очевидна агресія проти спільноти.

Останній засіб

Усі невійськові, мирні шляхи вичерпано.

Імовірність успіху

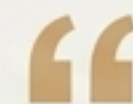
Дія має раціональний сенс і шанс зупинити зло.

Пропорційність

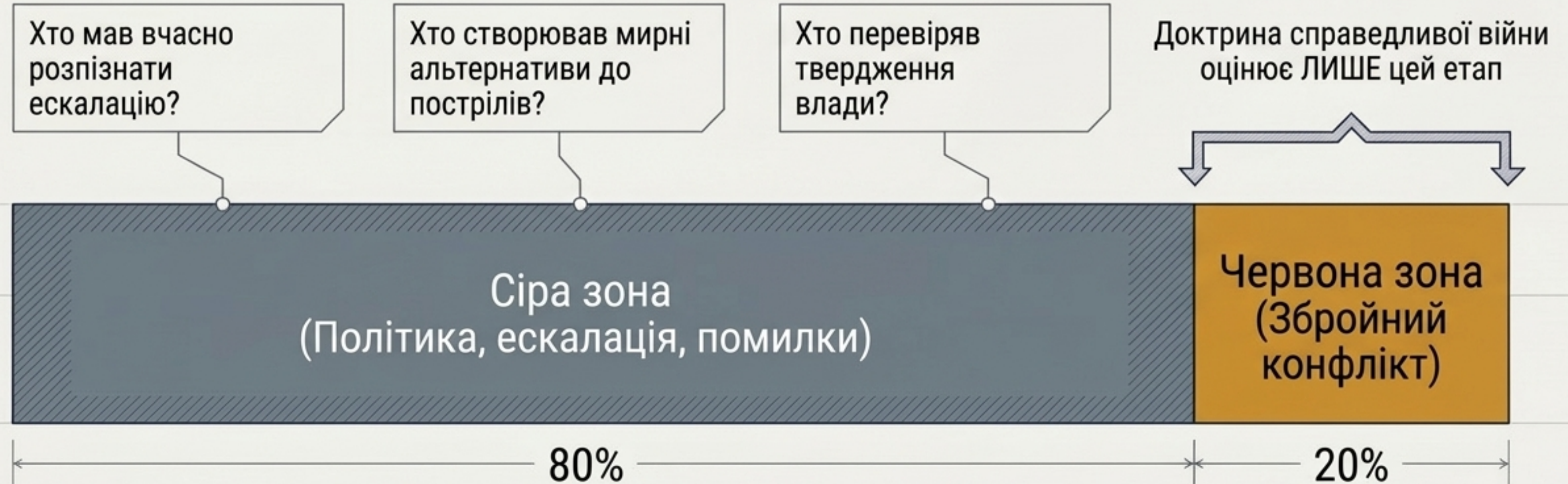
Заборона спричиняти ще більше зло; суворий захист цивільних.

Правомірна дія активована

**Війна — це трагедія,
а не сцена героїзму.
Навіть справедлива
війна повинна мати
на меті мир і не
припинжувати ворога.**

Сліпа зона традиційної моралі

Висновок: Доктрина обмежує дію після катастрофи, але не створює інфраструктури рішень задля запобігання війні.

Найслабша ланка: Міф про «Легітимну владу»

Згідно з традицією, війну оголошує легітимна влада. Проте правовий статус не гарантує безпомилковості.

Влада може помилково оцінити загрозу через брак інформації.

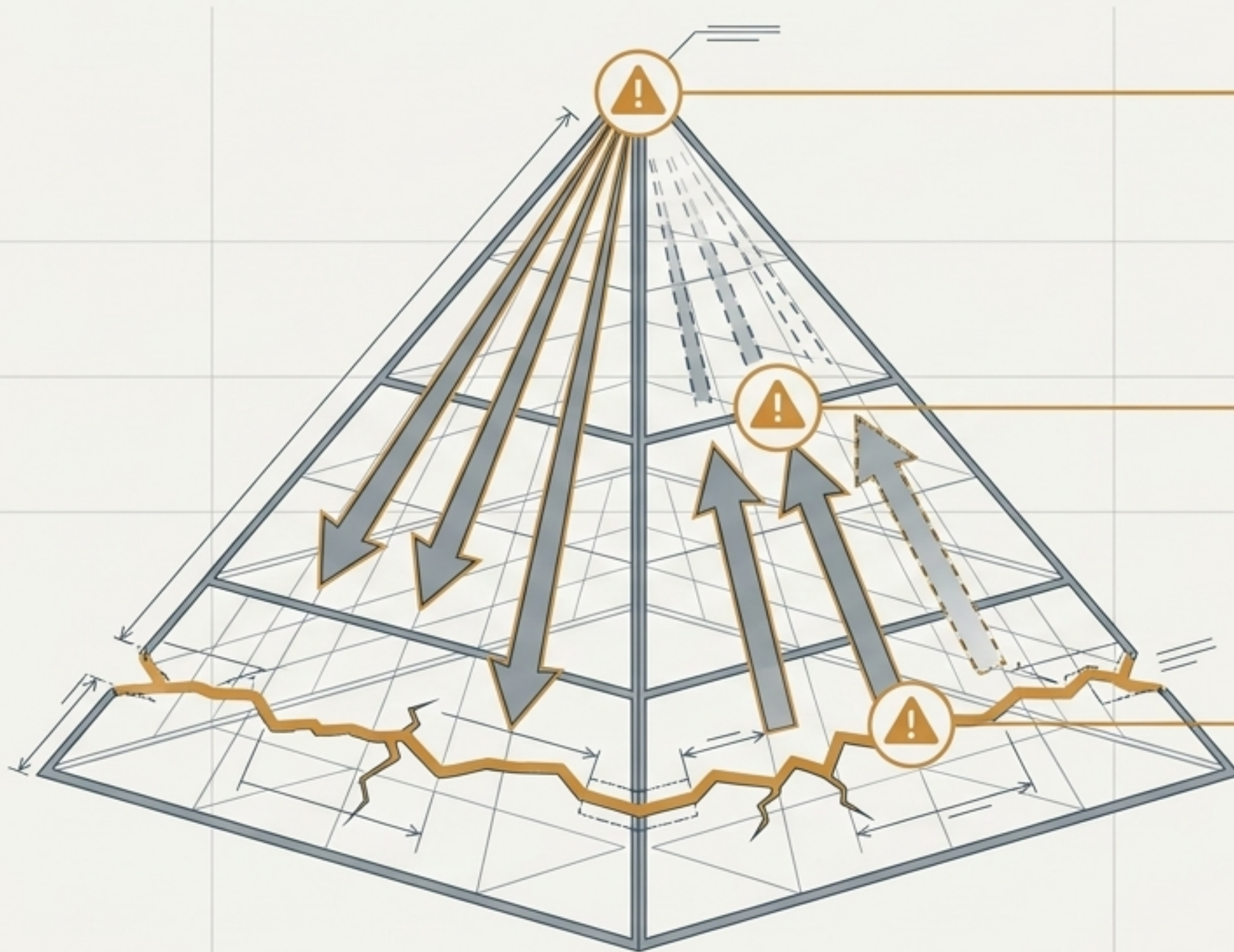

Влада може приховувати мирні альтернативи від суспільства.

Влада може продовжувати конфлікт через страх політичної ціни компромісу.

Анатомія провалу: 3 механізми примноження ризику

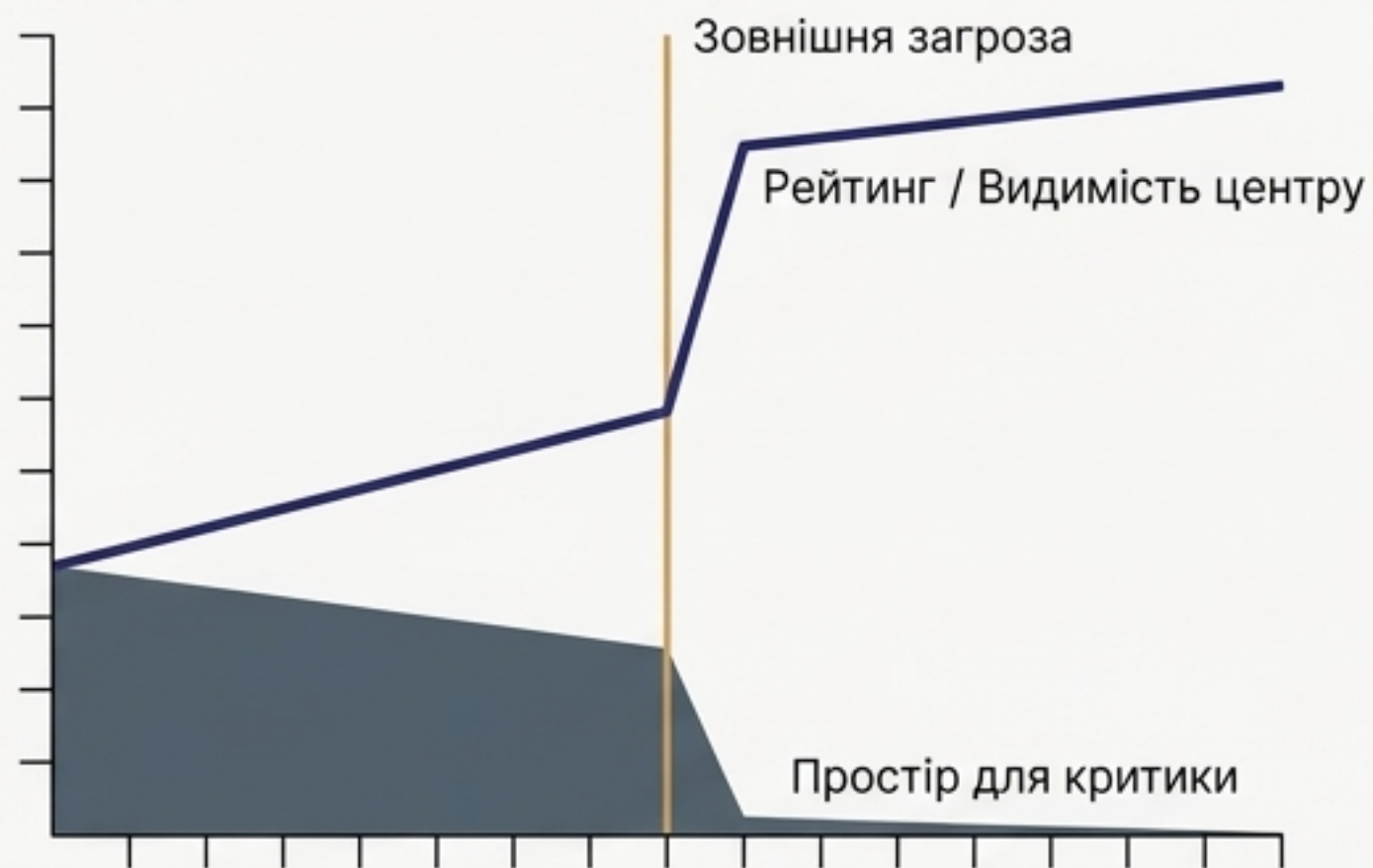
1. Помилка множиться: Страх чи хибне сприйняття одного керівника стає катастрофою цілої держави.

2. Інформація спотворюється: Лояльність конкурує з точністю. Несприятливі факти фільтруються на шляху до вершини.

3. Розрив відповідальності: Ті, хто визначають цілі та ціну війни, зазвичай самі не гинуть і не втрачають домівки.

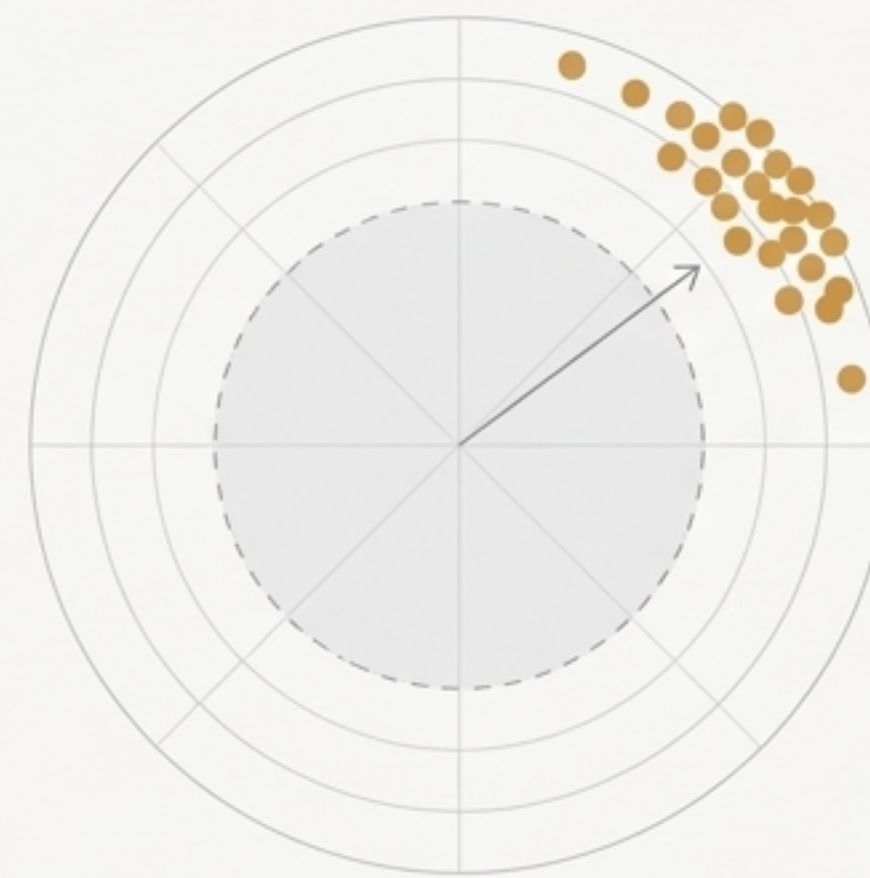
(Джерело: S. Norvaišas, Post-Hierarchy Papers № 55)

Політична вигода конфлікту

Ефект «Rally 'round the flag»:

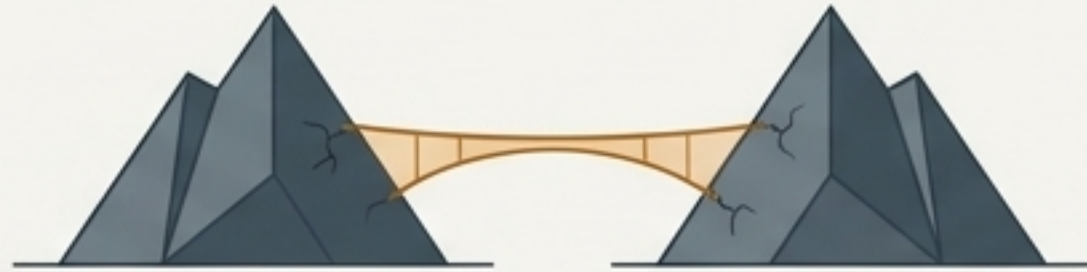
Ефект «Rally 'round the flag»: Загроза виправдовує концентрацію ресурсів та затьмарює внутрішні проблеми.

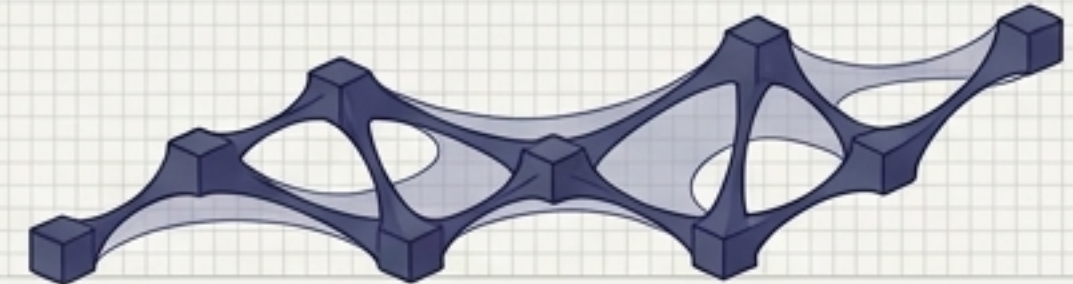
Групова поляризація:

Групова поляризація: У закритих кабінетах обговорення серед однодумців призводить до радикалізації позицій.

Дві парадигми: Від епізоду до інфраструктури

Ієрархічний мир

Постієрархічний мир

Що таке мир?

Перерва між війнами, переговори двох ізольованих вершин.

Постійний, безперервний цивілізаційний процес.

Хто вирішує?

Кілька центрів, обмежених електоратом і страхом слабкості.

Широке, розподілене середовище колективного інтелекту.

Характер дій

Етичний вибір, який робиться вже ПІСЛЯ початку катастрофи.

Інфраструктура, що заздалегідь усуває структурні причини війни.

Переоцінка найвищої цінності

Територія сама по собі не є моральним суб'єктом. Вона цінна виключно тому, що оберігає свободу та інституції людей.

Зміна тягаря доказування

Кожна мета продовження війни повинна довести, як саме вона захищає довгострокове життя людей, а не лише символічну цілісність держави.

Критерій доступу: Компетентність, а не ідентичність

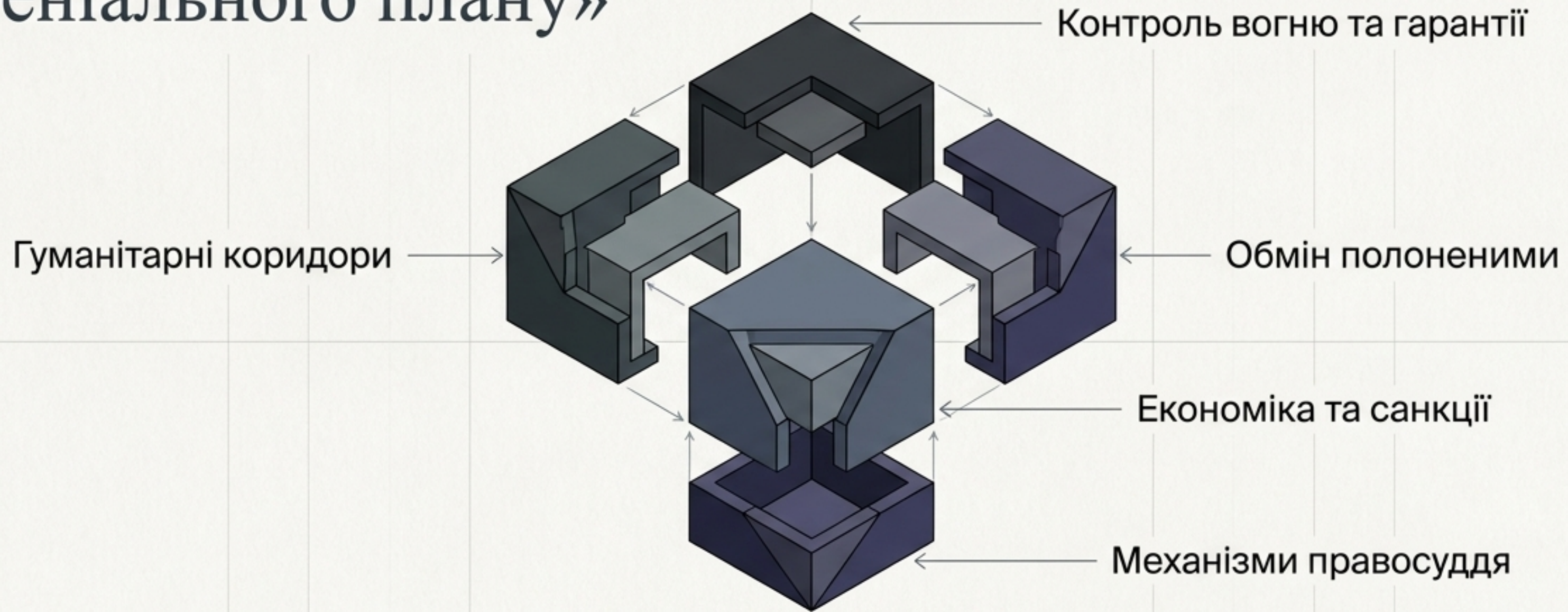

У постієрархії право формулювати рішення не залежить від мандату чи паспорта. Життєво важливе рішення може запропонувати логіст, місцевий лікар, історик чи біженець.

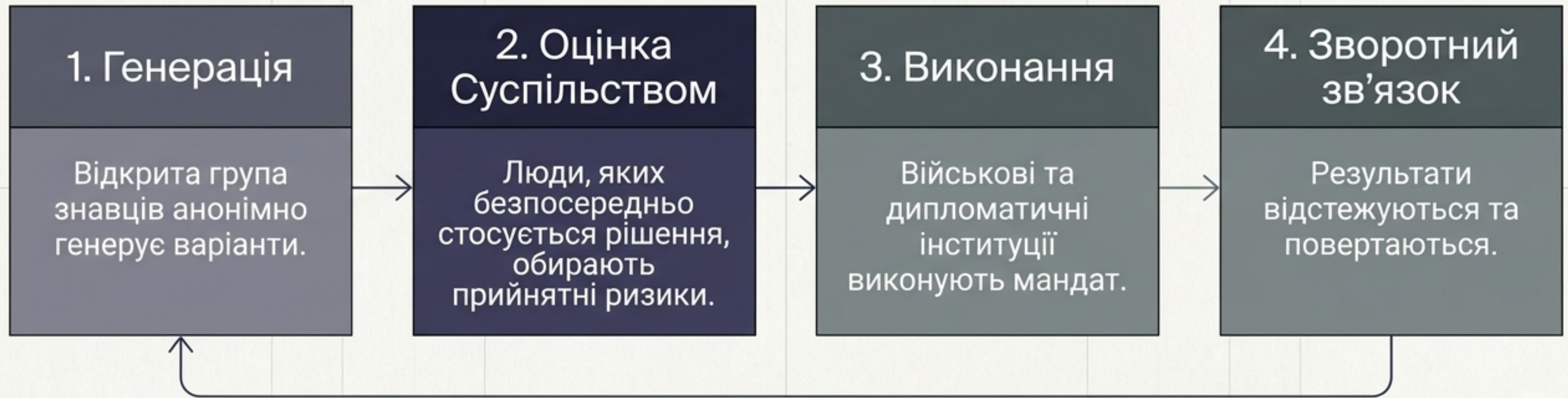
Підзвітна анонімність: Пропозиції оцінюються виключно за змістом, а не за прапором чи ім'ям автора. Це руйнує групову лояльність та упередженість.

Портфель рішень замість «геніального плану»

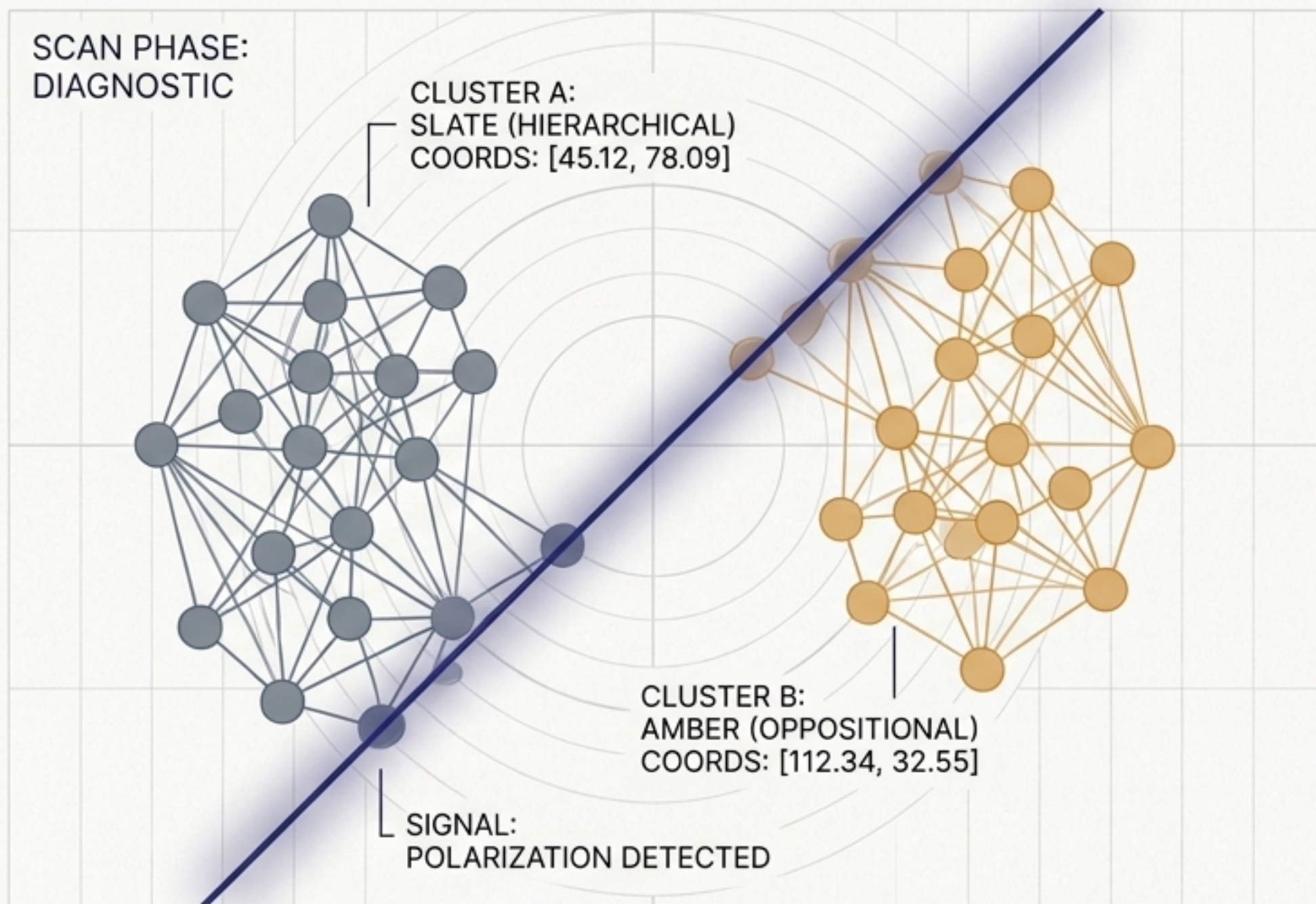
Мирна альтернатива рідко постає як один документ від одного дипломата. Це складна архітектура взаємно узгоджених, часткових рішень, створених конфліктологами, економістами, правниками та психологами.

Двоетапний алгоритм колективного інтелекту

Ключовий принцип: Жодна владна вершина не привласнює одноосібно права визначати ціну життя людей. Знавці готують гіпотези -> Суспільство ухвалює мандат.

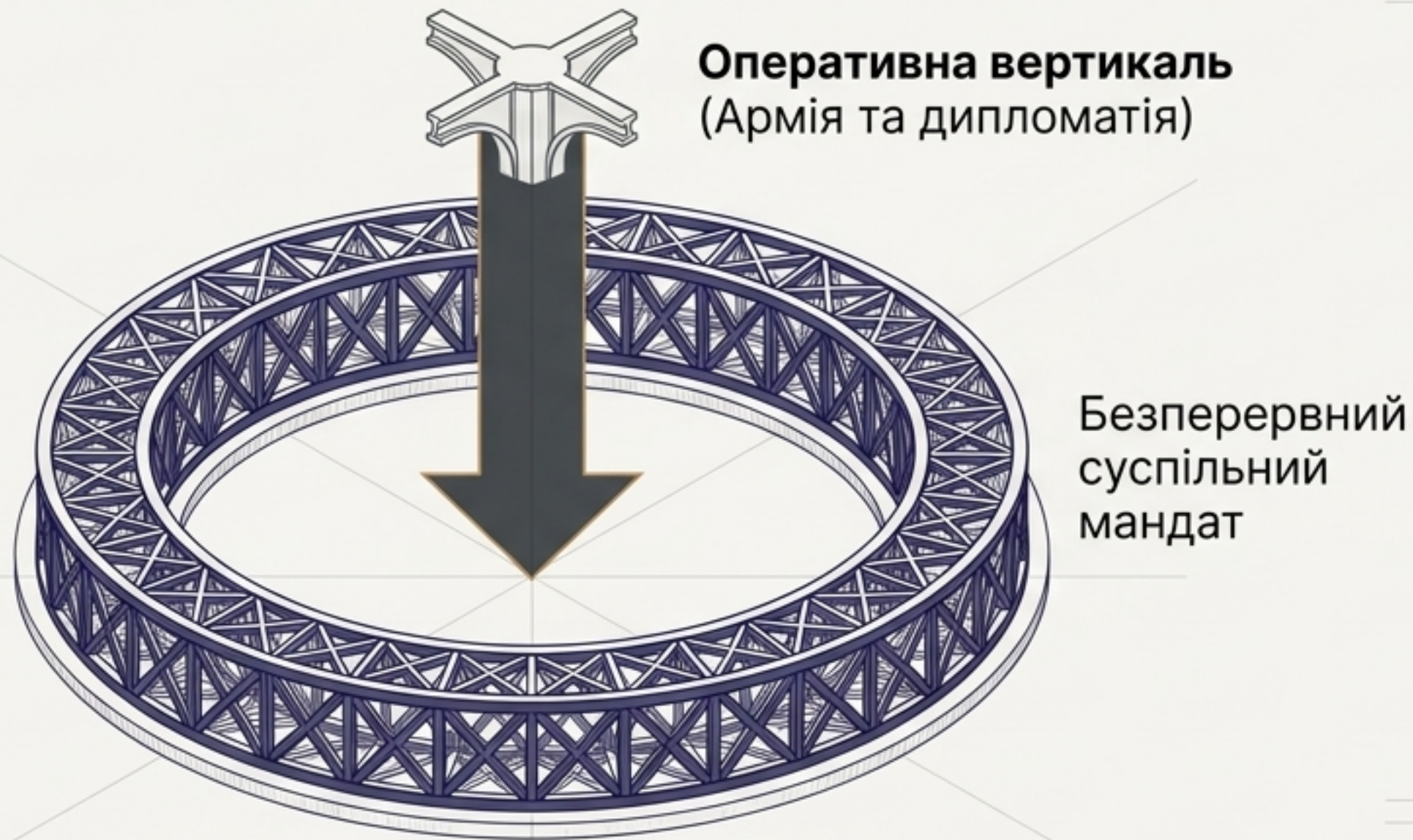
Поляризація як діагностика, а не вирок

Війні потрібна оповідь, де
«інші» — це однорідне зло.
Якщо оцінки суспільства
розпадаються на табори,
їєрархія бачить у цьому привід
придушити одну сторону.

У постїєрархії розбіжність
думок — це діагностичний
сигнал системи. Він свідчить
про наявність **неврахованих
ризиків.**
Система має генерувати **нові
альтернативи**, а не шукати
перемоги більшості.

Операційна реальність: Місце для армії

- **Постієрархія** — це не наївний пацифізм. Оборона необхідна, щоб пошук миру залишався можливим.
- Необхідність воювати не дає владі права монополізувати суверенітет.
- Військові інституції зберігають оперативне командування для бою, але діють виключно в межах мандата на мир.

**Дві спроможності одночасно:
Зупиняти агресора + безперервно конструювати шлях до миру.**

Нове питання цивілізації

Яку архітектуру рішень ми маємо створити, щоб не лише захищатися від агресії, а й нейтралізувати її структурні причини, роблячи мир безперервним процесом?

Замість вузького етичного питання «Чи може християнин воювати?», суспільство має змінити самого суб'єкта, який ухвалює рішення. Доктрина справедливої війни обмежує збройну оборону; постієрархічний злам проєктує тривалий мир.